

2022
LETNIK XXX

9-10

Mir

Odmev Medžugorja

**HUDOBNEGA DUHA JE
MOGOČE PREMAGATI
Z ROŽNIM VENCEM**

**INTERVJU
S. BRIGITA SAVSKI**

**KRISTJANI V
APOKALIPTIČNEM
ČASU**

IZ VSEBINE REVIJE

Sporočila Kraljice miru ... 4
Vidkinja Vicka spodbuja ... 5

Osrednja tema ... 6
Hudobnega duha je mogoče
premagati z rožnim vencem

Intervju ... 12
S. Brigita Savski
Svetnik 20. stoletja ... 17
Bl. Bartolo Longo
Razmišljanje ... 22
Poklical sem te po imenu
(Iz 43,1b)

Molitev ... 24
Strma pot v večnost
**2. mladinski festival
v Sloveniji ... 26**
Rožni venec je duhovna
hrana ... 30

Zahvala za zgled in vero ... 31
**Nov molitveni prostor v
Medžugorju ... 34**

**Kristjani v apokaliptičnem
času ... 35**
Spodbude s. Emmanuel ... 40
Naš mali DA Gospodu

Marijini obroki ... 45
Romanja ... 46
Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Tokratna številka revije prihaja med vas z manjšo zamudo, za kar se vam iskreno opravičujemo. Upamo, da vas bodo zbrani prispevki toliko bolj nagovorili.

Tokrat je skupni imenovalc večine člankov molitev rožnega venca. Drži, je oktober, na Slovenskem odkar pomnimo mesec rožnega venca, je pa tudi res, da je to molitev, h kateri nas Marija v Medžugorju vedno znova vabi in želi, da jo molimo. Mnogokrat tudi reče, da **potrebuje naše molitve**. Potrebuje mojo in tvojo molitev, molitev vseh nas! To je skoraj nekaj nepojmljivega! Potrudimo se ..., naredimo ji vsaj majhno veselje!

Kako močna je molitev rožnega venca, razmišlja Primož Krečič v osrednji temi te številke. Njene izjemne učinke je doživljal tudi Bartolo Longo, ki ga tokrat predstavljamo v rubriki Svetnik 20. stoletja. Potem ko je v življenju močno zašel in bil celo satanist, je na pravo pot in do notranje osvoboditve ter obljube odrešenja prišel prav po molitvi rožnega venca.

Morda kdo ne zna moliti te molitve, morda komu ni všeč, morda se kdo z mislimi oddalji, ko ponavlja eno in isto – ne obupajmo! Začenjajmo vedno na začetku, z »nekaj malega«, z eno desetko, a bodimo pogumni in vztrajajmo. Izprosili si bomo milost premišljevanja evangelija tudi ob skrivnostih Marijinega rožnega venca, predvsem pa bomo od nebeške Matere izprosili, da nas vodi k svojemu Sinu.

*Apostoli so rekli Gospodu:
»Pomnôži nam vero!«
(Lk 17,5).*

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. avgusta 2022***

»Dragi otroci!

Bog mi dovoli, da sem z vami in da vas vodim po poti miru,
da bi tako z osebnim mirom gradili mir v svetu.

Z vami sem in posredujem za vas pri svojem Sinu Jezusu,
da vam da močno vero in upanje za boljšo prihodnost,
ki jo želim zgraditi z vami.

Bodite pogumni in ne bojte se, ker je Bog z vami.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. septembra 2022***

»Dragi otroci!

Molite, da bi vas Sveti Duh razsvetlil, da bi bili radostni iskalci Boga
in pričevalci ljubezni brez meja.

Jaz sem z vami, otročki, znova vas vse kličem: opogumite se
in pričujte o dobrih delih, ki jih Bog dela v vas in preko vas.

Bodite radostni v Bogu.

Delajte dobro bližnjemu, da bi vam bilo dobro na zemlji,
in molite za mir, ki je ogrožen, ker satan želi vojno in nemir.

Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.«

VIDKINJA VICKA NAS SPODBUJA

Vse notranje bolezni so resne in nevarne, vendar jim ne pripisujemo dovolj velikega pomena, ker nas skrbi predvsem za telesno zdravje.

Ko zjutraj vstanemo in se postavimo pred ogledalo, smo pozorni na to, kakšni smo navzven, ne vprašamo pa se, kakšni smo navznoter.

Namesto tega se raje postavimo pred ogledalo svoje duše in se vprašajmo, v čem bi se morali v tem dnevu spremeniti. Izprašati moramo svoje srce, iskati moramo Boga in ga prositi za njegovo milost, da nas očisti zla in odstrani vse, kar nas oddaljuje od Njega, ter nam da mir, kar je najpomembnejše. Marija velikokrat govori o miru srca. Ko imamo mir v srcu, imamo vse. Prositi moramo Boga za to milost (da nam da mir srca), da jo bomo lahko posredovali tudi drugim.

Vsak od nas mora začeti pri sebi. Marija nam želi povedati, da je svet brez miru, ker iščemo stvari, ki minejo, materialne stvari, ki so v naših željah vedno na prvem mestu, Bog pa je odrinjen in pozabljen. Toda Marija nam je rekla, da v svetu ne bo miru, dokler Bog ne bo na prvem mestu v naših domovih. Če v naših srcih ni miru, ampak sta tam nemir in vojna, je vsak od nas del tega sveta brez miru.

Vir: <http://www.santorosario.net/apparizionimedjugorje12.htm>

Foto: www.medjugorje-news.it

Osrednja tema

HUDOBNEGA DUHA JE MOGOČE PREMAGATI Z ROŽNIM VENCEM

V molitvi rožnega venca vstopamo v brezpogojni pristanek Marije na Božje povabilo, da postane Mati Božjega Sina. Tako je Božja Beseda prispela do nje in postala pot, po kateri moremo tudi mi stopiti k Jezusu in njegovemu odrešenju.

Dogajanje med Jezusom in Marijo je središče odrešenja in novega življenja, ki se more postaviti v bran vsem napadom hudobnega duha, ki bi rad zatemnil to prihajanje in izničil moč Jezusovega odrešenja. Potrebno je stopati v skrivnost bogočloveškosti in jo obnavljati, kar se še posebej uresničuje z molitvijo in s postom. Švicarski teolog von Balthasar je zapisal: »V krožnem hvaljenju Device Marije delamo tri reči. Priznavamo

vnaprejšnjost njene uspelosti; pustimo, da nam kaže pot cerkvene pritrditve Bogu, in hkrati stopamo na pot, ki je Marijina le zaradi tega, ker s tem hodi po poti svojega Sina.« (9) Ta pot se začne pri Očetu, gre na svet in se zopet vrača k Očetu (Jn 16,28).

Kraljica miru je poudarila, da sta post in molitev močni sredstvi v boju zoper zlo, da moreta zaustaviti hudiča, ki hoče sovraštvo, vojno in prepir. (21. 7. 1982) Na začetku prelomnega leta je Marija rekla: »Danes vas, kot nikoli doslej, kličem k molitvi. Vaša molitev naj bo molitev za mir. Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po

molitvi zavarovali z Božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala. Če hočete, sprejmite rožni venec! Že sam rožni venec lahko naredi čudeže v svetu in vašem življenju. Blagoslavljam vas in ostajam z vami, dokler bo Božja volja. Hvala vam, ker načete zatajiti moje navzočnosti tu, in hvala, ker vaš odgovor služi dobremu in miru.» (25. 1. 1991)

Povabilo k molitvi rožnega venca je tesno povezano s prikazani v Fatimi, kjer se je Marija predstavila kot Kraljica rožnega venca. Tri pastirčke je prosila, da bi z žrtvami in molitvijo rožnega venca pripomogli h koncu prve svetovne vojne. Podobno prošnjo je leta 1944 izrekla v Ghiaie di Bonate (Italija, blizu Bergama), da bi se končala druga svetovna vojna. Obakrat je vojna uničevala svet, rožni venec pa je bil učinkovito protiorožje.

Rožni venec je povezan z Jezusom in Marijo. Človek gleda in prosi Jezusa po Mariji in njeni vlogi v zgodovini odrešenja. Papež Janez Pavel II. je zapisal, da je to molitev, ki se neposredno nanaša na Mater Božjo, ona pa prosi za ljudi, ki se bojujejo proti satanu, ki želi sovraštvo in vojno (*Rožni venec Device Marije*).

V času, ko je *satan odvezan z verig* (1. 1. 2001), nas Marija vabi k molitvi in postu, da bi se ustavila njegov napad in škoda, ki jo povzroča. (21. 7. 1982) To, da satan želi tudi uničenje vsega

planeta, vidimo po velikih podnebnih spremembah, epidemijah, sušah, poplavih, uničenju gozdov. Zato se moramo zateči po pomoč v molitvi in zaupati Jezusu, da more ustaviti vsako nevihto in vihar, saj je tudi Stvarnik in Gospod narave (Mt 8,23–27). V dobrem in slabem smo v Njegovih rokah.

Marija je vse od začetka vabila vidce, naj začnejo moliti rožni venec in naj ga molijo vsak dan. (13. 8. 1981) Prosila je, da bi ljudje molili z njo, čim več je mogoče. Poleg posta ob sredah in petkih naj vsak dan zmolijo vsaj tri dele rožnega venca: veseli, žalostni in častitljivi del. (14. 8. 1984) Rožni venec je povezan z Marijino prisotnostjo in z izkušnjo, da vsak dan prosijo, da bi bila z njimi. Zato je Mariji všeč zvesto vsakdanje srečevanje z njo. (25. 1. 1982)

S tem se je Marija povezala z dolgo tradicijo Cerkve, še posebno s sv. Dominikom iz 13. stol., ki naj bi bil začetnik te oblike molitve. Dominikanci so zelo spodbujali molitev rožnega venca. Že stoletje prej so molili 150 zdravamarij namesto 150 psalmov. Potem je nastal rožni venec s 15 desetskami zdravamarij, pred katerimi je očenaš, na koncu pa slavaočetu. Cerkev je potrdila in spodbudila molitev rožnega venca zlasti ob veliki turški nevarnosti v 16. stoletju. Krščanska Evropa se je združila v molitev pred

odločilno bitko pri Lepantu 1571. To se je zgodilo 7. oktobra, zato je ta dan praznik rožnovenske Matere Božje. Papež Janez Pavel II. je leta 2002 dal novo spodbudo tej molitvi z apostolskim pismom: *Rožni venec Device Marije*, v katerem je dodal še svetli del s skrivnostmi Jezusovega krsta, razodetja slave v Kani, oznanjevanja Božjega kraljestva, spremenjenja na gori in postavitve evharistije. Znano je, da papeža Benedikt XVI. in Frančišek začenjata svoj dan z molitvijo rožnega venca. Marija je rekla vidcem, naj vsak dan premišlujejo Jezusovo in njeno življenje z molitvijo rožnega venca. (8. 8. 1982)

Rožni venec je premišljevanje Jezusovega življenja skozi Marijino molitveno izkušnjo, saj je na najgloblji način zrla skrivnost njegove bogočloveškosti. Gorela je v ljubezni do njega. Zato je molitev rožnega

venca zedinjenje z Marijo v premišljevanju skrivnosti odrešenja in deležnost pri Marijini prošnji za človeštvo. Marija je nekakšna posrednica, prosi Jezusa za druge in Jezus jo usliši, kot jo je uslišal v Kani. Rožni venec je molitev za uslišanje in priprošnjo. Jezus je rekel, da bo uslišal vsako molitev. Ponavljanje ni nekaj, kar uspava, ampak pogloblja misel in prošnjo. Združuje se z ritmom dihanja in srca, zato molitev prežame vse telo. Tudi v drugih religijah najdemo oblike takega ponavljanja – z namenom, da to, kar izrekajo usta, vsrkajo kosti, mišice in srce. Tako se približamo Mariji, ki je bila v najglobljem stiku z Jezusom in Božjo ljubeznijo. Pravoslavni kristjani poznajo molitev srca, ki je neprestano ponavljanje vzklika: »Gospod Jezus Kristus, usmili se mene, grešnika.«

Rožni venec je torej mogočno orožje

proti satanu in zlu. To seveda ne izniči pomena svete evharistije, ki je višek in vir krščanskega življenja, kar se čuti tudi v Medžugorju. Spodbujanje molitve rožnega venca pa se nanaša na molitev, ki je najbolj razširjena med verniki. Nihče ne more reči, da ne more najti časa za molitev. Zato Marija vabi k vsakdanji molitvi rožnega venca, ker je to oblika srečanja z Bogom, ki je dostopna vsem. Lahko ga molimo v cerkvi, doma, v naravi, na cesti, na sprehodu, ko kje čakamo ali pred spanjem. Nekateri ga molijo v dolgih nočnih urah v bolnišnici ali doma. Posebno dragocena je družinska molitev rožnega venca, ki prinaša poseben blagoslov in mir: »Vse molitve, ki jih molite zvečer v družini, posvetite spreobrnjenju grešnikov, kajti današnji svet je potopljen v

greh. Molite rožni venec vse večere v družini!« (8. 10. 1984) Rožni venec je prilika za povezovanje družine, ki je v današnjem času tako krhka in tarča napadov hudobnega duha. Veliko je negativnih sporočil in teženj, ki morejo ustvarjati nezadovoljstva, prepire, predsodke in ločitve. Kjer v družini skupaj molijo rožni venec, so obvarovani mnogih slabih misli, zamer, izdaj in ločitev. Rožni venec je duhovno orožje za edinost v družini. Tudi otroci lahko molijo in se pridružijo odraslim. Vse je odvisno od zgleda in vzgoje v družini. Prav je, da otroci pridobijo čut za molitev že v najnežnejši dobi. Tako se jim bo zanesljiveje zapisal v najgloblje misli in čutenja.

Pri tem se je treba zavedati, da je rožni venec tudi osebna molitev. Čeprav molimo skupaj, ga mora

moliti vsak sam in v svojem srcu ter v svoji veri in prošnjah, zahvalah, slavljenju. Poleg rednih molitvenih časov je molitev primerna v trenutkih žalosti, bolečine, odločitev, vsekakor tudi v trenutkih veselja. V molitvi najdemo mir in zavetje. Včasih se molitev povezuje s spanjem in obratno, vedno pa prinaša mir in domačnost.

Rožni venec je tudi molitev za Cerkev, kot pravi Marija v Medžugorju: *»Vabim vas, da pokličete vse k molitvi rožnega venca. Z rožnim vencem boste premagali vse nadloge, ki jih hoče satan zdaj zadati katoliški Cerkvi! Vsi duhovniki, molite rožni venec! Vzemite si čas zanj!«* (25. 6. 1985) Povabila je tudi duhovnike in redovnike, da bi pogostejše in vztrajnejše molili to molitev in jo spodbujali pri svojem pastoralnem delu. Rekla je: *»Med molitvijo rožnega venca mi odprite svoje srce in mogla vam bom pomagati.«* (25. 8. 1997) Rožni venec je pomemben za Cerkev, ker jo povezuje z njenim izvorom, z Jezusom Kristusom, in ustvarja edinstvo med kristjani. Bolj ko se hudič zaganja v Cerkev in jo želi zlomiti, razbiti, bolj je potrebna moč molitve. Molivci se morajo obleči z orožjem molitve in hudiča premagati z rožnim vencem v rokah. (8. 8. 1985) Rožni venec v rokah pomeni, da molivci pripadajo Mariji in se z njo borijo proti satanu. (25. 2. 1985) V našem vsakdanjem življenju so

pomembna tudi sveta znamenja: rožni venci v avtomobilih, križi na stenah naših stanovanj, na grobovih, na verižicah, Marijine slike in slike svetnikov. Lahko pomenijo klic, da ne pozabimo na presežno in na zvestobo Ljubezni, ki vse ustvarja in ohranja. Če jih nosimo, kličejo blagoslov in nas varujejo pred zlom. To seveda ne velja, če so samo okras. Rožni venec moramo uporabljati, z njim moliti. Morda vemo, kaj pomeni križ za ljudi, ki so obsedeni, kako jih vrže iz tira. Milost Jezusa Kristusa, ki jo je zaslužil na križu, je močna in odrešilna. Še posebej mladi se morajo varovati pred mnogimi skušnjavami in stranpotmi, ki jih ponuja sedanja prevladujoča kultura, ki je pogosto nosilec slabih misli in energij. Tudi zanje je rožni venec močno orožje

proti najrazličnejšim napadom zla. (1. 8. 1990)

Ta molitev mora postati veselo dogajanje, ko se naslanjamo na Jezusa in Marijo in potem z njima vstopamo v vse dogajanje, v katerega smo vključeni, v svoji bližnji in daljni okolici. Marija sama nas spominja, kolikšno je bogastvo te molitve, ki dela čudeže. Zato: ko smo utrujeni, bolni, ko ne vemo kam in kako naprej v življenju, vzemimo v roke rožni venec. V molitvi bomo skupaj z Gospodom našli pot rešitve in izhoda. (25. 4. 2001)

Tudi fra Slavko Barbarić je zapisal: »Moliti rožni venec ne pomeni nič drugega kot biti z Jezusom in Marijo. Ko premišljujemo o skrivnostih njunega življenja, smo z njima: ko prihajamo v radost božiča in resnost darovanja v templju, ko vidimo žalost in krvavi pot na obrazu, na hrbtu rane bičanja in križa in na glavi trnjevo krono ... Ko smo vsak dan povezani z njima v takšnih srečanjih, tedaj nam je zagotovljena radost zmage nad smrtjo in grehom, zagotovljeni so nam darovi Duha in večna slava v nebesih.« (Moliti s srcem)

Molitev rožnega venca ni beg od sveta in nalog, ampak še večja in bolj dejavna prisotnost. Izkušnja zahodnega krščanstva (ki je samo po sebi še kako realna duhovnost in kultura) je: »Moli in delaj!« V tem duhu bo šel svet tudi naprej, čeprav v njegovi sredi ne manjka slepe mistike

in bega od realnosti.

Marija je povabila vidce, naj rožni venec molijo z živo vero. Samo tako bo mogla ona pomagati in samo tako bo rožni venec ostal učinkovito sredstvo za potrebne milosti in prav tako učinkovito orožje v boju za resnico, v boju proti satanu, očetu laži.

Primož Krečič

Foto: Dani

Intervju: S. BRIGITA SAVSKI

MOLITEV JE KLJUČ, KI ODPIRA VSA VRATA

Tokrat je naša gostja oseba, ki je v Medžugorju zaslišala klic k temu, da se vsa izroči v Jezusove in Marijine roke. Kako – pa v nadaljevanju!

Brigita, prosim, da se nam najprej predstaviš.

Sem sestra Brigita Savski. Januarja 2006 sem vstopila v Skupnost Cenacolo v Medžugorju. Bilo mi je tako všeč, da sem se odločila, da ostanem. Na praznik Brezmadežne leta 2008 pa sem stopila na redovno pot. Avgusta 2011 je odšlo sedem naših misijonarjev v Liberijo v Afriko, na zapuščen misijon. Vrgli so se na delo in po treh mesecih smo se jim pridružile še tri sestre in dve laični misijonarki. Po letu in pol smo dobili prve otroke. Danes jih imamo štirideset, starih od 4 do 17 let.

Kdaj in kako si prvič prišla v Medžugorje ter v čem te Medžugorje najbolj nagovarja?

Prvič sem šla v Medžugorje oktobra 1993, za praznik Rožnovenske Matere Božje. To romanje je bilo malce nenavadno, ker niso spustili slovenskega avtobusa čez bosansko mejo. Ko smo čakali na meji in sem stopila iz avtobusa, je moje srce zajel globok mir. Sem ga kar vdihovala in ta mir je potem trajal, trajal, trajal. Med potjo sem spoznala romarko, ki je že velikokrat bila v Medžugorju. Vprašala me je, če hočem iti z njo na avtoštop čez mejo. Bilo je sredi vojne na Hrvaškem in v Bosni in zdelo se mi je, da bo to ena lepa avantura, zato sem takoj pristala. Ob cesti sva začeli moliti medžugorski »rožni

venec» (vero ter 7 očenašev, zdravamarij in slavaočetu). Že pri četrtem očenašu nama je ustavil avto, ki naju je odpeljal naravnost pred »Perinu kuču« v Medžugorje, kjer sva prenočili v kapeli, kar na tleh, z nahrbtnikom pod glavo. Drugo jutro sva šli k sveti maši in na Križevac. Pri večerni maši sva srečali še nekaj ljudi z našega avtobusa, ki so tudi »pobegnili« čez mejo, bodisi na avtoštop ali pa s taksijem; med njimi tudi gospo Majo Zalar, našo vodičko. Po večernem programu smo vsi slovenski romarji (bilo nas je osem) šli na Podbrdo. Tam je moja ura ostala za tri ure zadaj. Naslednji dan po enajsti maši bi se morali slovenski romarji vrniti domov, toda pri tej maši so bili tudi ostali slovenski romarji. Najeli so hrvaški avtobus, ki jih je vse pripeljal v Medžugorje. Popoldne smo še enkrat šli vsi na Podbrdo molit rožni venec s p. Slavkom, po večerni maši pa smo se vrnili v Slovenijo. Najbolj me je nagovoril mir, ki sem ga čutila, ter to, da me Gospa potrebuje, da potrebuje moje molitve.

Preden si odšla med redovnice v skupnost Cenacolo, si vsako drugo soboto v mesecu v Ljubljani vodila celonočno češčenje na medžugorski način.

Da. Prijateljica, s katero sva se spoznali na poti v Medžugorje, je čutila v srcu močno željo, da bi vso noč molili pred izpostavljenim

Najsvetejšim. Tako smo se 8. januarja 2006 res zbrali v Dvorani sv. Uršule pri uršulinkah. Bilo nas je okrog 10, mladi in stari, vsi medžugorski romarji, zaljubljeni v Marijo. Po tej noči sem začela pripravljati ta češčenje. Razumela sem, da Marija želi, da prinesemo Medžugorje v Slovenijo. Imeli smo češčenje Najsvetejšega, peli smo pesmi, molili rožne vence s premišljevanjem, se posvetili Jezusovemu in Marijinemu Srcu, brali Marijina sporočila iz Medžugorja, Sveto pismo, poslušali kakšno primerno pridigo, premišljevali v tišini, molili križev pot, molitveno uro, rožni venec Božjega usmiljenja. Bilo je lepo, ker nas ni bilo veliko, toda bili smo z vseh koncev Slovenije. Veliko smo molili predvsem za mlade in po vseh namenih Jezusovega in Marijinega Srca. Najbolj vesela sem, da skupina ni propadla, ko sem jaz odšla v skupnost, ampak se še zbirajo, kar pomeni, da je bilo to Božje delo, s katerim pomagamo Gospe pri uresničevanju njenih načrtov za rešitev sveta.

Si sestra redovnica v skupnosti Cenacolo. Kdaj in kako se je zgodil ta klic in ali si v Medžugorju spoznala, da je to tvoja pot?

Ko smo se vrnili s prvega romanja, sva s to prijateljico takoj naslednji dan začeli moliti devetdnevno. Dobivali sva se v frančiškanski cerkvi na Tromostovju v Ljubljani in kleče

pred brezjansko Marijo zmolili en del rožnega venca. Po koncu te devetdnevnice sva šli na avtoštop v Medžugorje in ostali tam en teden. V ponedeljek sem med večerno mašo začutila v srcu, naj pridem v četrtek ponoči na Križevac molit. V srcu sem rekla, da pridem, in mislila sem, da bova šli skupaj s to prijateljico. Ta pa ni hotela iti z menoj. Rekla je, da Gospa kliče mene. Tako sem šla sama. Drugo jutro sva se dobili pri maši. Bil je praznik apostolov Simona Gorečnika in Juda Tadeja. Ta dan se bere evangelij, kako je šel Jezus na goro molit, vso noč prečul v molitvi, potem pa izbral dvanajst apostolov. Ko sem odhajala iz Cerkve, sem v srcu vprašala Jezusa: »Kaj hočeš od mene?« Takrat sem vedno nosila s seboj Kempčanovo Hojo za Kristusom. Odprla sem jo na slepo in prebrala vabilo: »Hodi za menoj.« Ko

sva s prijateljico prišli v hišo, kjer sva stanovali, sem jo prosila, naj mi posodi Sveto pismo. Odprla sem ga na slepo in ponovno naletela besede: »Hodi za menoj.« To je bil dan, ko me je Jezus poklical.

Ko sem vstopila v skupnost, mi je bilo všeč, zato me je s. Elvira pustila še eno leto tam. Po festivalu mladih me je ponovno vprašala, če pridem k sestram. »Zdaj pridem!« sem odvrnila. V tem vabilu sestre Elvire v Medžugorju sem čutila tudi Marijino vabilo in potrdilo, da je to Božja volja z menoj.

Zdaj si v Liberiji. Kako je delovati med zapuščenimi otroki v Liberiji?

V Liberiji se počutim kot v Medžugorju. Vedno sem si želela bivati v svetišču Kraljice miru in naš misijon je prav tam. V Liberiji so od leta 1987 do 2003 bile tri vojne. Ljudje so se poskrili v gozdiček, kjer

smo mi. Ko so uporniki prišli do gozdička, so se ustavili in niso šli dalje. Ljudje so po vojni v znamenje zahvale za rešitev zgradili to svetišče, ki je praktično samo kapelica iz kamnja. Notri je bil črn lesen kip Marije z Jezusom v naročju (seveda afriške). Pred petimi leti so dali za stoto obletnico fatimskih prikazovanj v to kapelico fatimsko Marijo, afriška Kraljica miru pa je pristala v naši kapeli, kjer z veseljem posluša molitve naših otrok. Na misijonu imamo molitveni program kot v vsej skupnosti: zjutraj in zvečer se moli rožni venec v kapeli na kolenih pred Najsvetejšim.

Sicer pa naš dan poteka tako: Odrasli – strici, tete, (laični misijonarji, fantje in dekleta iz naše skupnosti, ki se odločijo, da bi radi to, kar so prejeli v skupnosti, podelili z drugimi, v tem primeru z otroki) in sestre – vstajamo ob 5.00 zjutraj. Ob 5.15 začnemo moliti hvalnice in preberemo evangelij. Vsak dan eden od odraslih razloži, kaj se ga je dotaknilo v evangeliju, in podeli z nami to, kar živi v tem tednu: svoje veselje, težave, probleme. Sledi zajtrk. Po molitvi gredo otroci v šolo. Po kosilu si otroci operejo uniforme, se igrajo, od štirih do petih popoldne imamo domače naloge. Sledi umivanje in priprava za šolo za naslednji dan ter večerna molitev rožnega venca. Po večerji smo nekaj časa z otroki, jim povemo kakšno zgodbico ali se kaj

igramo in že je čas počitka.

Otroci so zelo živahni, odprti, nasmejani. In radi molijo. Njihov način molitve je bolj slavljenje s pesmimi. Zelo radi pojejo. Ko prideš prvič na misijon, je zelo ganljivo prav njihovo češčenje Najsvetejšega ob sobotah zvečer. Otroci se zahvalijo za starše, za dobrotnike, za šolo, molijo za tiste, ki niso tako srečni kot oni, ki nimajo hrane, ki ne morejo iti v šolo, ki so bolni. So tudi zelo dobri, stvari med seboj delijo. Od njih se moremo marsikaj naučiti. Sploh me je v Liberiji presenetilo, kako so ljudje nasmejani in hvaležni. Za vsako stvar ti rečejo hvala. In imajo vero. »Bog vse vidi!« pogosto pravijo. In imajo prav.

Zgradili ste cerkev Kraljice miru. Je to kaj povezano z Medžugorjem?

Okrog Brezmadežne (8. decembra) je v Liberiji narodno romanje katolikov v to svetišče. Ljudje prihajajo že zvečer

in prebedijo noč v molitvi ali poslušajo kakšen govor. Dopoldne je sveta maša, ki jo vodi škof. Somašuje veliko duhovnikov. Naš način evangeliziranja je recital. Pred leti smo za ta dan pripravili igro, ki je govorila o Kibehu in Marijinih prikazovanjih v Ruandi, ki so se začela novembra 1981. Ta dan sem vprašala našega župnika, če bi lahko postavili križe za Pot žalostne Matere Božje. Rožni venec Marijinih sedem žalosti je Marija v Kibehu zelo priporočala in nekateri vidci so imeli za svoje poslanstvo nalogo, da ga učijo ljudi moliti. Postavili smo preproste križe iz bambusa, ki pa so zaradi dežja že po enem letu čisto počrneli. Preden sem odšla na dopust, so mi fantje za darilo postavili prvi betonski križ, v katerem je tudi kamen iz Medžugorja

16

in smo ga pobarvali v modro, kot »Plavi križ« v Medžugorju. Tudi v ostale križe bomo dali kamenčke s Podbrda. Na vhodu na naše dvorišče smo tudi postavili kip Kraljice miru iz Medžugorja.

Katera bo zadnja misel, ki jo boš tokrat delila z našimi bralci?

Predvsem bi se vam rada zahvalila za vaša zvesta romanja v Medžugorje in zvestobo v molitvi. Prepričana sem, da je molitev ključ, ki odpira vsa vrata. Vzemite si čas in pojdite k Jezusu v Najsvetejšem zakramentu, kjer čaka na vas noč in dan. Verjemite mi, ta čas je najbolj blagoslovljen. Veste, kaj me je presenetilo, ko sem prišla v Liberijo? Že naslednji dan po prihodu so prišli k nam molit iz karizmatične Prenove. Naš misijon je bil pred vojnami v Liberiji misijon za prizadete otroke, ki so ga vodile »španske sestre«. Potem pa je bil leta in leta zapuščen, zaraščen, tam so se naselile kače in škorpioni. In oseba iz te molitvene skupine mi je rekla: »Pričakovali smo vas. Mi smo molili dolgo časa, da kdo pride in oživi ta misijon.« Ti ljudje niso samo molili, ampak so se tudi postili. Njihove molitve so bile uslišane, ko smo prišli mi z željo, da odpremo tu misijon za otroke, ki so najbolj potrebni pomoči.

Hvala za tvoje pričevanje, Brigita!

Intervju pripravila: Petra Černivec

Foto: osebni arhiv

Svetnik 20. stoletja

BLAŽENI BARTOLO LONGO

(10. 2. 1841–5. 10. 1926)

*grešnik, satanist, spreobrnjenec, socialni delavec, blaženi,
predvsem pa apostol rožnega venca*

Foto: www.veritatemincaritate.com

Letos se spominjamo 150-letnice prihoda bl. Bartola Longa v Pompeje, kar je priložnost, da bi mu sledili in poglobili rožnovensko duhovnost. Pisalo se je leto 1872, ko je mladi apulijski odvetnik prišel upravljat posest grofice Marianne de Fusco. Pokrajina okrog Pompejev je bila močvirnata, poseljena z majhnimi kmetijami in prepuščena napadom razbojniških tolp.

Bartolo Longo je pred tem prehodil dolgo in težavno pot. Rodil se je 10. februarja 1841 v Latianu prav na jugu

Italije zdravniku Bartolomeu in njegovi prijazni ženi Antonii, ki sta bila oba človeka močne vere in častilca Božje Matere. Vse svoje otroke je mati učila vsak dan moliti rožni venec, obiskovati uboge ter skrbeti zanje, oče pa jim je privzgojil ljubezen do glasbe in lepote. Vsega tega je bil deležen tudi Bartolo, ki pa je kot mlad fant začel uživati življenje. Zapustil je fakulteto, se posvetil plesu, glasbi in sabljanju. Ker je bil zelo bister je vmes zasebno zaključil visokošolski študij, vendar mu zaradi političnih sprememb tega niso priznali. Zato je študij prava moral opraviti na Kraljevi univerzi v Neaplju.

Takrat je v Neaplju vladal močan protikrščanski duh in pozitivizem, ki je zanikal vse nadnaravno. Bartolo se je po smrti staršev hitro »ujel v te mreže«, šel je pa še dlje, saj se je pridružil satanistom. Po tem je doživel globoko krizo, pravo psihično in fizično depresijo. Kljub temu je vztrajal, vodil satanistične obrede in se javno posmehoval katoliški veri in Cerkvi.

Njegovi svojci so v tem času »oblekali

nebesa» z molitvami za svojega člana, ki je hodil po tako čudnih poteh. Po nočnih morah in hudih notranjih stiskah je Longo vendarle začel iskati pomoč. Naletel je na dominikanskega patra Alberta Radenteja, ki ga je znova poučil v katoliški veri in po mnogih molitvah, temeljiti pripravi in spovedi je bil Bartolo pripravljen na ponovni prejem zakramentov. (Nekaj let kasneje je bil na praznik Gospodovega oznanjenja Longo sprejet tudi v tretji red sv. Dominika, ki je močno poudarjal molitev rožnega venca.) Njegovi nekdanji satanistični tovariši so ga zasramovali, on pa se je zares spreobrn timer, leta 1864 diplomiral iz prava in se vrnil domov.

Pater Radente je rekel Bartolu, da mora popraviti škodo, ki jo je s svojimi dejanji povzročil drugim, zato se je pridružil svojim pobožnim prijateljem pri skrbi za bolne in revne. Ena od njih je bila bogata vdova grofica Marianna de Fusco. Grofica je odvetniku Bartolu naročila, naj gre po najemnino h kmetom, ki so živeli na njenem velikem posestvu v bližini starodavnega mesta Pompeji. Potrebovala je denar za preživljanje svojih petih otrok.

Leta 1872 je Bartolo prispel v močvirnate Pompeje v spremstvu dveh oboroženih spremljevalcev, da bi ga zaščitili pred razbojniki, ki so zavzeli območje. Bil je šokiran nad

nevednostjo, pomanjkanjem vere, vraževerjem, revščino in moralno pokvarjenostjo tamkajšnjih ljudi. Ostareli duhovnik je v starodavni, a propadajoči cerkvi Svetega Odrešenika le redkokdaj videl župljane. Bartolo se je spraševal, kako bi lahko tu pomagal.

Nekega dne je hodil po poljih v okrožju Arpaia. Misel na njegovo preteklost ga še ni povsem zapustila, spraševal se je, kako bi se rešil iz satanovih krempljev. Ob tem je zaslišal v sebi glas, ki mu je rekel: »Če boš širil molitev rožnega venca, boš rešen!« Takoj za tem se je oglasil zvon, ki je klical k opoldanskemu angelovemu češčenju. Pokleknil je na zemljo in molil, dokler ni dosegel velike notranje pomiritve. Tu se je

Čudodelna podoba

Svetišče Rožnovenske Matere Božje v Pompejih

rodilo njegovo poslanstvo, ki ga je hotel izpolniti. Zapisal je: *»Kaj je moj poklic? Pisati o Mariji, da bi bila Marija hvaljena, da bi bila Marija ljubljena.«* Odločil se je, da bo v teh krajih širil molitev rožnega venca in začel poučevati kmete. Prav tako se je lotil ustanavljanja bratovščine, posvečene rožnemu vencu.

Bartolo ni izgubljal časa. Večkrat se je odpravil v Pompeje in okolico, da bi ljudi učil moliti rožni venec. V začetku leta 1873 je organiziral posebno letno slavo rožnega venca. Leta 1875 je v okviru župnijskega misijona povabil skupino duhovnikov, da so ljudem govorili o pobožnosti rožnega venca. Za zaključek misijona je obljubil, da bo pokazal sliko Rožnovenske Matere Božje. Z namenom, da jo kupi v trgovini, se je Longo odpravil v Neapelj, vendar ni šlo tako, kot si je mislil. Po naključju je srečal očeta Radenteja. Ta ga je

napotil k s. Marii Concetto, kateri je on za deset let posodil staro sliko Rožnovenske Marije. Bartolo je ubogal, a je bil zgrožen, ko mu je redovnica pokazala od moljev razžrto sliko. Bartolo je ni več hotel, a je zaradi vztrajne redovnice darilo vseeno sprejel in poskrbel za prevoz v Pompeje. Restavratorji so sliko skrbno obnovili in kasneje so se ob njej zgodila številna čudežna ozdravljenja.

Leta 1877 je Bartolo Longo predstavil pobožnost »petnajstih sobot«. Dve leti kasneje je ozdravel od hude bolezni po molitvi devetdnevnic, ki jo je sam sestavil in je doživela kasneje devetsto izdaj v dvaindvajsetih jezikih. 14. oktobra 1883 je dvajset tisoč romarjev priromalo v Pompeje in med drugim molilo molitev k Devici rožnega venca, ki jo je sestavil Bartolo Longo kot odgovor na encikliko papeža Leona XIII: *Supremi Apostolatus Officio* (1. 9. 1883). Papež je ob problemih tedanjega časa in družbe kot zdravilo priporočil molitev rožnega venca. Leta 1884 je Bartolo Longo ustanovil periodično revijo Rožni venec in novi Pompeji, ki se še vedno tiska in pošilja po vsem svetu.

Ob velikem gradbišču za cerkev je začel graditi majhno mesto s hišami za delavce, leta 1887 je ustanovil sirotišnico za ženske, tej so sledile še druge socialne ustanove in pobude. Posebno pozornost vzbuja njegova

namera, da bi zgradil ustanovo za ozdravitev otrok zapornikov in da bi potem ti rešili svoje starše iz obupa. Leta 1892 je bil položen prvi kamen za dom za sinove zapornikov. Po šestih letih je bilo v njem več kot sto učencev. Kasneje je sprejel tudi hčere zapornikov, ki jih je zaupal dominikanskim sestram Hčeram svetega rožnega venca iz Pompejev, ki jih je ustanovil leta 1897. V obeh ustanovah so se otroci, ki niso imeli družinske podpore za svojo človeško in družbeno rast, pa tudi drugi zapuščeni otroci, mogli šolati in tako lažje zakorakati v življenje

Pri vseh teh delih mu je pomagala grofica. Ko so se začele širiti zlobne govorice o razmerju med vdovo in čednim, inteligentnim odvetnikom, sta se Bartolo in grofica posvetovala s svojim prijateljem papežem Leonom

XIII., velikim molivcem rožnega venca, in upoštevala njegov nasvet: »Odvetnik, vi ste svobodni; grofica, vi ste vdova; poročite se in nihče vama ne bo mogel ničesar očitati.« Tako sta se 7. aprila 1885 poročila. V tej čisti zvezi, Bartolo se je namreč zaobljubil čistosti, je par gojil dobrodelnost vse do grofičine smrti leta 1924.

Z vsemi ustanovami, ki jih je zasnoval in gradil Bartolo (ki je vmes tudi obiskoval različne kraje in zbiral denar za gradnjo), se je mesto začelo večati, prihajali so romarji in turisti. V bližini so bile izkopanine starega mesta Pompeji. Dobili so železnico, lekarno, hotele, šole, okrepčevalnice. Tako se je opustošena in zapuščena dolina spremenila v sodobno, lepo mesto. Ko je leta 1925 za vse svoje delo prejel priznanje veliki križ Svetega groba, je Longo zapisal:

Bartolo Longo med svojimi gojenci

»Moja edina želja je videti Marijo, ki me je rešila in me bo rešila iz satanovih krempljev.«

Grofica je umrla 9. februarja 1924, njegovo življenje pa se je, potem ko je uredil vse zadeve z dediščino in ni zase obdržal ničesar razen postelje, končalo 5. oktobra 1926.

Kmalu se je začel postopek za beatifikacijo, ki se je končal 26. oktobra 1980, ko je sv. papež Janez Pavel II. Bartola Longa razglasil za blaženega. Ob tej priložnosti ga je označil za »Marijinega človeka« in »apostola rožnega venca«.

Ob 150-letnici Longovega prihoda v Pompeje je sedanji pompejski nadškof Tommaso Caputo dejal: »Longo je bil velik Marijin častilec in apostol rožnega venca, imel pa je tudi nesporno vlogo v civilni družbi. Bartolo Longo je govoril svojim sodobnikom, govori pa tudi človeku našega časa.« Poudaril je še, da je treba gledati zglede blaženih skozi sedanje razmere, v katerih je veliko resnih težav: od vojne v Ukrajini do kompleksnega izhoda iz zdravstvene krize, iz vedno večje revščine, še posebej pa iz konfliktov, ki načenjajo družbo.

Življenje blaženega Bartola Longa je eden najbolj izrazitih primerov metanoje ali popolne spremembe srca, kar jih je kdaj bilo. Njegova zgodba lahko da upanje tistim, ki jih skrbi za ljubljene, ki so zapustili svojo vero.

MOLITEV K BLAŽENEMU BARTOLU LONGU

O blaženi Bartolo Longo, ki si ljubil Marijo s sinovsko nežnostjo, ki si spodbujal posvetitev njej po molitvi rožnega venca in si po njeni priprošnji prejel obilje milosti, da si lahko služil Kristusu v zapuščenih otrocih, izprosi nam milost, da bi živeli v duhu molitve, združeni z Bogom, da bi ga ljubili kakor ti v svojih bratih.

Ti, ki si na koncu zemeljskega romanja rekel, da se nikoli nisi naveličal moliti – za vsako bolečino, za vsako težavo, za vsako nesrečo, ki si zaupal v Božjo vsemogočnost in v priprošnjo Božje Matere, še naprej posreduj za tiste, ki so poklicani, da nadaljujejo tvoje delo vere in ljubezni v Pompejih, in za vse molivce rožnega venca sveta. Varuj nas, da bomo po zemeljskem premišljevanju veselih, svetlih in žalostnih skrivnosti rožnega venca skupaj s teboj in z Marijo, kraljico angelov in svetnikov, v nebesih uživali veselje častljivih skrivnosti. Amen!

Pripravil: Primož Krečič in sodelavci

Viri tekst in foto:

Marek Wos, Bartolo Longo. Od sotonističkog svećenika do Apostola Krunice, Verbum, Split 2021.

[https://en.wikipedia.org/wiki/](https://en.wikipedia.org/wiki/Bartolo_Longo)

Bartolo_Longo

<https://www.santuario.it/fondatore/biografia.html>

Razmišljanje

POKLICAL SEM TE PO IMENU (IZ 43,1b)

Na mnogih romanjih v Medžugorje mi je bilo dano spoznati mnogo ljudi in njihovih življenjskih zgodb. Niti dve si nista podobni in niti ena ni lažja od druge. Prinašajo vsaka svoje sporočilo in milosti tudi tistemu, ki prisluhne tem zgodbam. Kot bi vsakdo izmen nas pisal svojo zgodovino odrešenja, v kateri nas vodi Jezus in nas po Marijinih spodbudah in vodstvu pelje na krilih Svetega Duha k Očetu. So v Medžugorju nebesa v malem? Morda. Vendar je dobro vedeti, da so nebesa vedno odprto prostorje v našem srcu. Medžugorje je poseben kraj milosti, kjer se vsi potopimo v varen objem Marijinih materinskih rok, ki nas vodijo k spreobrnjenju. Tukaj lažje začutimo dotik Božje Ljubezni. Molitev in sveta evharistija

nas odpirata za dejanja Ljubezni.

Marija je naša mati, naša prva vzgojiteljica in naša prva učiteljica. Z Jezusom nas kliče k spreobrnjenju, da bi se obrnili, kot se je v zgodnjem velikonočnem jutru obrnila Magdalena (»Jezus ji je dejal: 'Marija!' Ona se je obrnila in po hebrejsko rekla: 'Rabuní' (kar pomeni Učitelj)« (Jn 20,16).). Kadar nas Jezus pokliče po imenu, nas vabi, da se obrnemo proč od vsega, kar je zemeljsko, proč od vsega, kar nam samo obljublja srečo in varnost, proč od vsega, kar lahko po človeško zgrabimo ... Namesto tega nas vodi k temu, kar lahko po božje sprejmemo. Dlan, ki prejema, je mehka, je blaga, topla in negujoča. Dlan, ki zgrabi, pa je trda, hladna, hrapava. Milosti, ki na nas kapljajo, ko hodimo po

oguljenih kamnih Podbrda in Križevca, nas mehčajo, ozdravljajo in opogumljajo za novo življenje. Vse molitve, ki so že bile in še bodo izrečene v Medžugorju, nam dajejo polet in skrbijo za nas. Da ob našem spreobrnjenju iz našega srca priključijo isti »Rabuni!«, kot ga je izrekla Marija Magdalena (Jn 20,16). Obisk Medžugorja se da primerjati z rojstvom, kajti vsak obisk nas na novo poraja za še bolj vztrajno vero in molitev in spreobrnjenje. Nič ni potrebno novorojenčku narediti, da se rodi, le spustiti se mora v porodni kanal in naenkrat zagleda novo luč. Prav tako je s človekom, ko ga Bog poraja v novo spreobrnjenje. Nič mu zato ni potrebno narediti, le iti mora na pot, ko ga Gospod pokliče po imenu. Pot pa je samodejni preplet Božje milosti in usmiljenja. Naš Rabuni na neki izrečemo način že ob prijavi na romanje. Že takrat se v nas na tihoten način naselita neopisljiva ljubezen in sreča, prepleteni s hrepenenjem po srečanju z Vstalim na Marijino priprošnjo.

Kako pomembno je naše ime, na romanju spoznamo velikokrat. Najprej že ko vstopimo na avtobus in nas čaka za nas pripravljen sedež, potem na mejnem prehodu, pa v hotelu ... Naše ime pomeni, da imamo svoje mesto, da nas bo nekdo pogrešal, da je nekdo poskrbel za nas, ko je pripravljaj ležišče ...

In kako pomembno je šele naše ime

v vsakdanjem življenju! Na to radi pozabimo. Pred Boga prihajamo kot jaz, ki nosi sinovsko in kraljevsko dostojanstvo, in ne kot neznanec in izgubljena duša. Ime je poklicanost. Marija se je predstavila kot »Brezmadežno spočetje sem« ... Po poklicanosti daje tudi nam svoje ime in s svojim imenom daje poklicanost tudi nam vsem. Njeno ime je tisto, ki ga kličemo iz vseh naših zaprtih grobov in iz zapečatenih tabernakljev našega srca.

Kje bo torej zapisano naše ime? Ni toliko pomembno, na katerem sedežu ali v kateri sobi v hotelu, pomembno je, da je zapisano na Božji dlani.

Andreja Marinšek

Foto: www.daily-prayers.org

STRMA POT V VEČNOST

**Gospod Jezus, Ti si neizmerni vir milosti in življenja,
Ti si prva podoba vsega, kar obstaja,
po Tebi je bilo vse ustvarjeno
in k Tebi se zopet vrača.**

**Ti si moč ljubezni, vez, ki združuje misli in dela.
Potrkaj na srca, da se Ti bodo odprla
in se podala na pot
v neomajno kraljestvo Tvoje slave.**

**Gospod Jezus Kristus,
Tvoja poveljučana žrtev vabi popotnike,
da Ti sledijo in Ti jih podpiraš z vetrom Svetega Duha.
S tem morejo stopati kot luč v temine
in odkrivati ljubezen, ki sveti tako močno,
da je ne more umazati nobeno zlo.
Na tvojem križu se je začel spreminjati svet,
iz njega izhajajo žarki življenja in vere.**

**Gospod Jezus, kot drobno ptico me dvigaš v nebo,
da se znebim sebične navlake in strahu
ter zaplavam v prostoru, ki ga Ti napolnjuješ.
Ne želiš, da bi se lomil ob ovirah in predsodkih.
Naj me torej Tvoj Duh podpira,
da bom zahrepenel po Tebi
in s Tvojo ljubeznijo spreminjal sebe in svet.**

**Gospod Jezus Kristus,
stegni svojo roko in blagoslovi moje dneve,
prežemaj moja veselja in me tolaži v stiski!
Kajti rad bi v vsakem trenutku čutil,
da sem na varni poti, ki me vodi v nebeški Jeruzalem,
kjer me čakata Ti in Tvoja Mati Marija.
Tam je tudi brezštevila množica ljudi,
ki Ti pojejo slavo in so srečni v tem,
da doživljajo polnost ljubezni.
Zato naj prosijo za blagoslov v mojem življenju
in naj ga prepojijo z okusom po večnosti.**

Primož Krečič

2. MLADINSKI FESTIVAL V SLOVENIJI

»S TEBOJ, MATI MARIJA!«

Takšno je bilo geslo drugega. Mladinskega festivala v Sloveniji. Skupaj smo se zopet veselili, da smo lahko bili zbrani na enem mestu, pri Mariji doma, ter da smo lahko podoživeli medžugorsko ozračje, ki prihaja med nas.

V ta dom v župniji sv. Cirila in Metoda v Radencih smo letos priromali 27. 8. 2022. Ob 14.00 smo začeli skupno dogajanje s pesmijo Hozana na višavah in se tako podali na pot kateheze, ki jo je vodil letošnji novomašnik Janez Meglen iz novomeške škofije. S pripovedjo o svoji poti duhovništva nam je predstavil, kaj pomeni zaupanje v Boga, ter nam vlil poguma za naslednje korake. Predstavil nam je

drugačen pogled na sv. mašo. To je srečanje, pri katerem se združijo tri občestva: krščansko občestvo med seboj, občestvo v vicah ter občestvo, ki je že pri Bogu in ga slavi. Tako se pri sv. maši združimo vsi v eno, kar nas uči Jezus: »... da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno« (Jn 17,22–23a).

Gospod nam na poti življenja zaupa najpomembnejše bitke, ki jih z vero lahko premagujemo. Tako je Matejo in Ivana Adamiča poklical v skupno zakonsko življenje in jima zaupal svoj največji zaklad. Zakonca Adamič prihajata iz župnije Bogojina, njuno družino pa je Bog blagoslovil s štirimi otroki. Kljub preizkušnji s

prvorojencem, ki se je rodil nekaj mesecev prezgodaj in potrebuje njuno celodnevno oskrbo, sta ostala zvesta v veri ter izpolnjevanju Božjega načrta. Skupaj kot družina se učijo sprejemanja, prilagajanja, drugačnosti; vse to pa tudi živijo v občestvu v svoji domači župniji ter drugod. Otrok je Božji dar in tako sta tudi onadva sprejela dar ter odbila vsako nasprotovanje temu življenju in odmik otrok od sebe. Vse nas sta spodbudila k močnemu zaupanju v Boga, v njegovo varstvo. Poudarila sta tudi, da bolj ko prepuščamo svoje življenje v Božje roke, bolj lahko živimo svobodno.

Med dnevom so nas nagovorili še trije bratje frančiškani – bogoslovci, ki prihajajo iz bosanskohercegovske province, trenutno pa študirajo v Zagrebu. Povedali so nam, kako so oni odgovorili na Božji klic, s čim so

se borili in kako so spoznali, da Bog želi, da živijo le Zanj.

Po bogatem duhovnem programu (kateheze, pričejanja, petje, ples) smo si vzeli čas za telesno okrepčilo, se spoznavali, delili izkušnje ter se pripravljali na sv. spoved ter slovesno sv. mašo.

Ob 18.00 smo začeli moliti rožni venec, ki smo ga zaključili z molitvijo k Sv. Duhu. Slovesno sv. mašo je vodil murskosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf ob prisotnosti duhovnikov iz celotne Slovenije, ki so na dogodek prišli z mladimi iz svojih župnij. Pred oltar smo prinesli zahvale, prošnje in molitve ter jih položili v Božje naročje. Po blagoslovu smo zapeli Salve Regina, prižgali svečke in zapeli litanije Matere Božje. Nato pa smo skupaj z njo, ki smo jo slavili z litanijami, počastili še Jezusa v Najsvetejšem in tako skupaj slavili Boga.

Zadnje dejanje našega srečanja je bilo glasbeno obarvano, saj smo

prisluhnili pevskemu zboru in bendu mladih iz škofije Murska Sobota pod vodstvom zborovodkinje Petre Ivančič.

Skupaj smo slavili Boga, prinesli med nas medžugorskega duha, se izročali Njemu, se povezovali med seboj v molitvi. Preko vsega dogajanja pa smo bili povezani tudi z nebeškim občestvom.

Vsem, ki so nam kakorkoli pomagali, se iz srca zahvaljujemo, da smo z vašo pomočjo lahko izpeljali duhovno bogat dan.

In kličemo naprej: »S teboj, Mati Marija!«

NAŠE PROŠNJE PRI MARIJI V MEDŽUGORJU

Župljani Murske Sobote in Martjanec smo skupaj poromali k Mariji domov v Medžugorje. 14. septembra 2022, smo med prebiranjem jagod rožnega venca prišli na Podbrdo, kjer se je prvič prikazala Marija.

Mladi smo pred Marijo položili naše platno prošenj in zahval, ki smo jih zapisali na našem 2. Mladinskem festivalu v Radencih, ter Marijo prosili, naj še naprej s svojim blagoslovom spremlja naše poti.

Vse, ki ste se nam priporočali v molitev, smo izročili Mariji v naročje. V naših srcih še zmeraj odmeva: »S teboj, Mati Marija!« in dodajamo: »Želimo stopiti na pot, ki jo je nekoč prehodil Gospod.«

Mladi iz murskosoboške škofije

ROŽNI VENEC JE DUHOVNA HRANA

P. Jure Barišić, župnijski vikar v župniji sv. Jakoba v Medžugorju, je imel na Radiu Mir Međugorje pogovor o molitvi rožnega venca. Zbrali smo nekaj poudarkov iz njegovega razmišljanja.

Oktober je Marijin mesec, mesec njenega rožnega venca. V številnih župnijskih skupnostih se verniki zberejo k molitvi rožnega venca vsak večer pred sveto mašo. To je molitev, pri kateri se katoličani z vsega sveta zlahka poenotijo in prepoznajo, saj se enako moli vseh psov. In čudovito je doživeti te molitve v velikih svetiščih z množico vernikov, ki iste besede izgovarjajo vsak v svojem jeziku, tako kot se to dogaja v Medžugorju.

Med premišljevanjem skrivnosti rožnega venca se zavedno ali nezavedno bližamo Jezusu Kristusu. Kajti v skrivnostih rožnega venca ni izpostavljena toliko Marija kot oseba, ampak je v ospredju Marijina vloga v zgodovini odrešenja. Premišljujemo o tem, da je Marija spočela Jezusa, ga nosila na obisku pri Elizabeti, ga darovala v templju ... Torej omenjamo tiste dogodke iz Marijinega življenja, ki so povezani z Jezusom Kristusom. To pa je tisto, kar Marija v svojih sporočilih v

Medžugorju ves čas ponavlja: zatekajte se k meni, jaz vas vodim k svojemu Sinu. Zato je priprošnjica, posrednica, zato je rožni venec priljubljena pobožnost, zato ga vsi radi molimo. Kajti ko ga molimo, se bližamo Jezusu Kristusu.

Rožni venec je skrajšan evangelij, zato je pomembno, da ga molimo v družini, ki je prva vzgojiteljica za krščansko življenje. Če se v družini, ki je jedro vsake družbe, moli rožni venec, bodo naše družine zdrave. Iz takih družin se bodo rodili zdravi potomci, ki bodo to molitev prenašali v naslednje rodove.

Rožni venec nas varuje pred vsem hudim. Je bogata duhovna hrana, ki poživilja našega duha, je kot rosa ali kot blagodejni poletni dež, ki osveži in poživi izsušeno zemljo.

Vir: <https://radio-medjugorje.com>

Foto: www.catholicweekly.com.au

ZAHVALA ZA ZGLED IN VERO

Na predvečer praznika sv. Jakoba, zavetnika medžugorske župnije, so ob temeljih stare cerkve slovesno odkrili spomenik sedmim ubitim frančiškanskim bratom iz župnije Medžugorje. Eden od njih je bil tudi p. Bernardin Smoljan, ki je bil župnik v Medžugorju takrat, ko se je postavljal križ na Križevcu, in je pri tem veliko sodeloval z župljani. Spomenik je delo akademskega kiparja Tonija Kozarića. Dogodka so se udeležili številni župljani pa tudi romarji, ki so bili tiste dni v Medžugorju. Med nagovori posameznikov je potekal bogat kulturni program.

Na začetku je vse zbrane pozdravil medžugorski župnik p. Marinko Šakota. V svojem nagovoru se je

zahvalil vsem, ki so pripomogli, da se je spomenik postavil. Nato je še poudaril:

»To je trenutek za hvaležnost! To je trenutek, ko se spodobi in je prav reči hvala. Hvala dragemu Bogu in Mariji, Kraljici miru, za tolikšno ljubezen do nas, do župnije Medžugorje. Hvala jima, ker sta izbrala našo župnijo za veliko poslanstvo miru v svetu. Hvala za vse milosti vse od turških časov naprej, ko so se patri skrivali po hišah, da so lahko širili evangelij med temi ljudmi, ki so skoraj trmasto vztrajali med tema dvema objetima vzpetinama.

Pogled na ta spomenik naj v nas prebuja vero, ki so jo ubiti živeli. In živeli so jo, ker so jo prinesli iz svojih družin ... To je vera, ki je dočkala

Marijo. To je vera, zaradi katere nas je Marija izbrala. To je tista vera, ki je trdna kot kamen s Križevca in Podbrda. Zato postavljamo ta spomenik. Ne samo za njih sedem, tudi za nas. Da te vere nikoli ne bi izdali, da nikoli ne bi postali lomljiv kamen, ki ga lahko vsaka stiska, ideologija, duh današnjega relativizma, tekma za materialnim, mlačnost in brezbržnost načnejo in odvrnejo od prave poti v napačno smer, ki ni Marijina. To je kraj molitve in spomina, ki nas vabi k življenju po evangeliju, k miru, odpuščanju in ljubezni. To je prostor vzorov, zgledov življenja po evangeliju,« je dejal p. Marinko Šakota.

P. Miljenko Mića Stojić, vicepostulator postopka za priznanje mučeništva, pa je tako razmišljal: »Krščanstvo se je začelo z mučeništvom in to ga bo spremljalo

do konca sveta. Vendar se kljub temu ni vdalo, ampak se je pogumno borilo za resnico na tem svetu. Zaradi vsega tega so prvi kristjani vestno gojili spomin na svoje mučence, da bi se po njihovem zgledu ravnali najprej oni sami, nato pa tudi prihodnji rodovi. Nobenega razloga ni na tem svetu, zaradi katerega bi izdali, kar nam je sveto. Današnji moderni čas govori o kulturi spomina. Žal pa spomin mnogokrat deluje po principu »politične korektnosti«, zaradi česar ne pride do prave resnice!« je med drugim poudaril.

Svoje vtise je izrazil tudi mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebno vlogo za župnijo Medžugorje, ki je dejal, da so osebe, ki se jih spominjamo, naredile zelo, zelo veliko stvar.

»Dali so svoja življenja. Ne z besedami, ampak s krvjo, tako kot

Jezus! Dosegli so cilj svojega življenja, udejanjili so veliko ljubezen do Gospoda Kristusa in veliko ljubezen do svojega naroda. Gospod Jezus jim je dal poslanstvo in nalogo in to poslanstvo se je uresničilo v tej deželi in med tem ljudstvom. Ostali so do konca zvesti poslanstvu in ljudem. Razumeli so, da imajo poslanstvo, in izpolnili so ga s svojim življenjem, tako kot se poslanstvo tudi uresničuje. Ljudje, ki se jih tu spominjamo, so nam zgled in vzor za zvestobo poslanstvu, ki nam ga daje Gospod Jezus, in zvestobo kraju in ljudem, med katerimi se poslanstvo udejanja. Današnji dogodek je velik zaradi tistih, ki so dali svoje življenje zato, da bi se med ljudmi širilo dobro,« je dejal msgr. Aldo Cavalli. »Pogosto se sprašujem, ali bi bili vredni hoditi po njihovih stopinjah,«

je razmišljal še p. Jozo Grbeš. Zapustili so nam zaobljubo in nalogo, da človek nikoli ne sme ogroziti resnice in Kristusa. Meni je ta prostor kot velika lepa učilnica. Pravzaprav bi rad, da to postane. Ne ena od čudovitih skulptur v spomin na tragedije, ki so se zgodile neke nekoč v prejšnjem stoletju, ampak učilnica vesti, resnice in vere. Spomin, ki vzgaja nove generacije. Če to tukaj postane naša učilnica, potem lahko, ko prestopimo prag cerkve, rečemo hvala pri Gospodovem oltarju. In vsakokrat še rečemo hvala, ker smo vredni hoditi po njihovih stopinjah.«

Prevod in priredba: M. S.
Vir tekst in foto: <https://radio-medjugorje.com>

NOV MOLITVENI PROSTOR V MEDŽUGORJU

Na temeljih stare župnijske cerkve v Medžugorju, ki so zelo blizu sedanjí medžugorski cerkvi, stoji kapela, ki je bila zgrajena po zaobljubi medžugorskih župljanov leta 1931 v zahvalo Bogu za zaščito pred nevihtami. Dolgo časa je ta kapela služila kot zunanji oltar, kjer so se obhajale svete maše, ko se je stara cerkev že nevarno rušila. Na pobudo msgr. Alda Cavallia in prejšnjega župnika p. Marinka Šakote so zaobljubno kapelo preuredili. V celoti so jo prenovili, okrasili z vitraži in kipom Marije, Kraljice miru, z

detetom Jezusom v naročju ter jo poimenovali Kapela življenja.

Novi medžugorski župnik, p. Zvonimir Pavičić, je dejal, da ves prostor dobiva lepo molitveno vzdušje, saj je za domačine in za romarje zdaj to še eno molitveno mesto, kjer bodo lahko molili za življenje, za nerojene, za matere, nosečnice, otroke, za življenje nasploh.

Blagoslov kapelice in kipa je bil 12. avgusta 2022.

Vir tekst in foto:

<https://radio-medjugorje.com>

V. M. Vasnetsov, Štirje apokaliptični jezdec

KRISTJANI V APOKALIPTIČNEM ČASU

Knjiga *Apokalipsa* (*Razodetje*) je sestavni del Svetega pisma in govori o duhovnem boju zadnjih časov.

Kristjani smo v mnogih zgodovinskih obdobjih morali biti duhovni boj v sebi in v družbi. Ta boj je prečistil vero in skupnosti, čeprav ni manjkalo padcev in odhodov. Kristjani pripadamo Jezusu Kristusu, z njim živimo svoje življenje v Cerkvi in v svetu. Ta pripadnost pomeni biti drugačen od večine in javnega mnjenja, misliti z Jezusovo mislijo, oznanjati Njegovo resnico in čutiti z njegovim čutenjem. To je krstna in birmanska opredelitev, ki se postavi proti uživaštvu, samozadostnosti, begu v odklope, drogam, pa tudi proti ideologijam ne-življenja in malikovanja.

Naše odrešenje prihaja od Gospoda, iz njegove žrtve in ljubezni, ki je šla do konca in premagala zlo ter greh v

sami njegovi srčki. Zato smo naslonjeni Nanj na vseh poteh življenja, obenem stojimo trdno na tleh s svojim razumom, čustvi, osebno presojo in življenjsko tradicijo. Jezus je povedal, da njegovi učenci živijo na svetu, vendar niso od sveta (Jn 17,15–16). Njegovo učlovečenje jih zaznamuje s telesom in časom, z vsemi danostmi človeškega življenja, z delom za ta svet, njegov razvoj in družbo, obenem pa je krščanska duhovnost in povezanost z Jezusom drugačna od življenja zgolj z naravo in prepuščenostjo strastem, čustvom, begu pred smrtjo. Odrešeni človek in skupnost živita iz Jezusove velikonočne zmage nad smrtjo in v trdnem zaupanju v zmago ljubezni, ki je šla do konca. Tu je moč Svetega Duha, ki spreminja misli, čustva in duha ter se postavlja proti napadom

Foto: www.nasa.gov

zla in hudiča.

Fabrice Hadjad, spreobrnjeni Jud, je pokazal na nekatere razlike med krščanskim poslanstvom in svetom ter prevladujočim mnenjem. **Srečanje z Jezusom v Cerkvi je osebno dejanje in ne ideološka opredelitev** ali vstop v neki zunanji sistem. Vera je osebni stik, srečanje in povezava. To izkušnjo potem posredujemo drugim. Jezus ni dal učencem katekizma ali določenih zakonov, ampak jim je rekel, naj hodijo za njim. V osnovo vere je postavil odnos zaupanja in posnemanja ter varnost in podporo pri graditvi polne in uresničene človeškosti. Potrebni so zakoni in postave, prav tako študije in analize, toda v veri hodimo za tistim, ki je v nas in je globlji od nas samih. Zato tudi nastajajo skupnosti bratov in sester, ki so v Jezusu odkrili Božjega Sina, Brata in Odrešenika. Skupnost

jih podpira, da morejo vztrajati v takem življenju in uresničiti svoje poslanstvo.

Jezus Kristus ni eden izmed duhovnih učiteljev in prerokov. On je učlovečeni Božji Sin, Bogočlovek, Beseda Boga za nas. Zato je njegova vloga vse-človeška, kristjani pa smo poklicani, da ga oznanjamo vsem ljudem kot Božjega Sina in Odrešenika. Ljudje si postavljajo kipe Bude, da bi se pomirili ob njem. Toda mir in pomirjanje ni v lebdenju izven sebe, v odmiku od vsega, ampak v tem, da smo tam, kjer moramo biti, in da gledamo z Jezusovim pogledom. V Jezusu nismo odtujeni sami sebi, prav tako ne zanemarimo drugih. Vse življenje se okrepi, poglobi, osveži in olepša. Jezus razodeva veliki dar Stvarjenja, po njem je bilo vse ustvarjeno in potuje proti izpolnitvi. On je Odrešenik, ključ rešitve za vso upornost, nemoč, greh, zlo, krhkosti. V Jezusu je resnična pomiritev, odpuščanje in osvoboditev. Ljudem religije, ki so se čutili samozadostni v svojih duhovnih tehnikah (farizejem), je povedal, da ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Božje usmiljenje se ne deli pravičnim in samozadostnim, ampak ranjenim, grešnim in bolnim. (Mt 9,12–13)

Ko je posrednik malik ali idol, se ljudje zaprejo, očarani so od njegove svetlobe in ne vidijo resničnega odrešenja, življenja, ne najdejo

svobode in izhoda. S to izročitvijo padajo v senco idolov, jih častijo, ker jim prinašajo užitke in potrjujejo njihovo zlagano podobo življenja. Na dnu vsega pa je velika praznina, črnogledost in hlepenje po novih zadovoljitvah. Cele množice so ujetе v takšno čutenje in razmišljanje, strah jih je za slepo ujetost v užitke in navidezno srečo, zato ne prenesejo resnične svobode, življenja, povezave z osebnim dnem in pravo srečo. Širina Cerkve je v Jezusovi vsečloveškosti in v Svetem Duhu, ki veje povsod in onemogoča, da bi se zaprla, postala zbor elite in sektaštva ali pa zgolj zatekanje v neko tradicijo, ki nima več moči in življenja. Jezusov klic je vedno svoboden in prav tako mora biti svobodna pripadnost njegovi Cerkvi. Vsak človek se mora sam odločiti in slediti svoji vesti, po kateri se mu bliža Jezus. Cerkev ga duhovno spremlja, oblikuje z

evangelijem in krepi z zakramenti.

Sektaškost in ideologije omejujejo ljudi, zatirajo svobodo in predstavljajo nezdrav način življenja, mišljenja, čustvovanja. Tako so nastale ideologije, ki so potegnile za seboj milijone ljudi. Nekateri so imeli od tega korist, še več pa je bilo škode, veliko škode. Tudi katolicizem, ki se je postavil z nasiljem nad drugače misleče, je bil ideologija in posledice tega ostajajo še v mnogih rodovih. Razsvetljenska zaslepljenost francoske revolucije je rodila velike ideologije zadnjih stoletji: fašizem, nacizem in zlasti komunizem ali državni ateizem. Ta je najbolj prefinjen in krut, saj je zaslepil največ ljudi in pustil za seboj največ žrtev, ko je deloval po principu: v svoji moči delati, če je treba tudi z nasiljem, pri tem zavreči in razvrednotiti vse resnične svetinje ter povečevati socialne diktatorje in njihovo religijo.

Foto: media.istockphoto.com

Potem ko so padli komunistični režimi, so njihovi voditelji postali kapitalisti, komunizem je prešel v anarhizem, kar se ujema s potrošništvom, ki je trenutno v svetu prevladujoča miselnost in ideologija. Kristjani in zlasti katoličani smo vesoljno naravnani. **Jezus Kristus je odrešil vse ljudi, zato mora biti Cerkev odprta za različne kulture in narode**, ne sme favorizirati zgolj Evrope ali zahodnega sveta. Ne sme biti nacionalistično ekspanzivni monoteizem, ampak konkretna povezanost posameznikov v svobodi. Zato se tudi ne more odpovedati svojemu misijonskemu poslanstvu v vsakem času in prostoru. Hadjad poudarja, da so bili vsi moderni totalitarizmi sad monoteističnega principa v njegovi sekularni obliki. (22) Osebo je zamenjala abstraktnost. Ljudi so uničevali s plemenitimi nameni, v ozadju pa je bila nevoščljivost in želja po moči, pa tudi nesposobnost sprejemanja drugih in nemoč ustvarjanja dialoga. V to propagando so bili vpleteni mediji in zlasti televizija, ki zavaja vodljive 'ovce'.

Spreobrnjenje k troedinemu Bogu zahteva spremembo uma, misli in tudi ravnanja. Iz tega se rodijo ljudje, ki jih ni mogoče voditi mimo vesti in razodetja, to so stebri resnice, dobrote, ljubezni in svobode. V Sveti Trojici je izvor vsega Oče, Sin je poslušna Beseda in Žrtev, Sveti Duh,

ki ga navadno izpustijo, povezuje v odnose, postavlja vse na svoje mesto in ustvarja lepoto. Sveti Duh omogoča sprejemanje različnosti. V tem smislu krščanstvo ni monoteistična, ampak osebna religija. Bog, ki se razodeva v odnosih, daje vsemu bivajočemu povezanost. Tudi zapovedi in razodetje kličejo h graditvi odnosov in k istovetnosti s sabo. Človek je vreden, ker ga Bog kliče po imenu, (Jn 10,3) in je vreden v tem, kar je po Njegovem daru in zaupanem poslanstvu. Zato moramo sprejeti vsako kulturo in vsaka more biti podlaga za evangelij. (Raz 5,9) Jezus je povedal, da je Božje kraljestvo podobno mreži, ki lovi različne ribe. (Mt 13,47) Medžugorska sporočila

Foto: www.thechurchnews.com

Foto: www.biblestudytools.com

govorijo tudi o tistih, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Krščanska skupnost namreč ni bila zamišljena kot sekta, kot klub popolnih in pridnih, ampak kot povezovalka vseh, ki so naravnani na Jezusovo odrešenje.

Povezanost z Jezusom in Bogom je tudi povezanost z jedrom stvarjenja in s celoto stvarstva. Vse prihaja od Njega in se vrača k Njemu, kakor je vse odrešeno v Kristusu in njegovem križu ter vstajenju. Njegova žrtev je nova zaveza in vez veselja, Kristus je pred vsem in vse obstaja v njem. (Kol 1,17) Veselje evangelija je rast bratstva, o katerem govori papež Frančišek na vsakem koraku. Drugi niso naši nasprotniki in strah, da bi prevzeli naše mesto, nima osnove, saj so to bratje in sestre, ki so rojeni z nami in del naše širše družine, zato ne moremo biti brez njih. Tudi če se ne razumemo z njimi, so naši bratje

in sestre, to je več kot vse. Ljubezen je močnejša od strahu in sovraštva, je večja od sveta. Vrata srca morajo biti vedno odprta, ko se izgubljeni sin in hčerka vračata domov.

Seveda je **za vse to potrebna pot budnosti in boja, zlasti pa je treba zajemati iz Božje ljubezni**, da ne otrdimo in se ne naveličamo. Božja beseda je močan smerokaz za graditev pristne človeškosti in medsebojnih odnosov v skupnosti. Jezus govori o strmi poti in ozkih vratih, vendar ta vodijo naprej v življenje in večnost. Če smo z Jezusom in skupnostjo bratov in sester, se nam ni treba bati v času preizkušenj in sprememb. Pomembno vlogo pri tem ima tudi Marija, ki nas nagovarja bolj kot kdajkoli v zgodovini in kaže na Jezusa ter njegovo odrešenje.

Primož Krečič

Razmišljanje

NAŠ MALI »DA« GOSPODU

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. avgusta 2022*

Pri branju sporočila nadomestite »Dragi otroci!« s svojim lastnim imenom in nato pazljivo preberite sporočilo. Sporočilo je kratko, a zelo močno. Osrednja tema je MIR.

»Bog mi dovoli, da sem z vami ...« Marija želi biti z nami in je vesela, da je lahko tako dolgo z nami. Jezus jo pošilja v Medžugorje, da bi rešila čim več ljudi. Ne vemo, koliko časa bo to še trajalo. Nihče, razen vidcev, ne pozna skrivnosti. Vsak, kdor pravi, da jih pozna, je lažni prerok.

»Da vas vodim po poti miru ...« Nekega dne je rekla: »Moj Sin Jezus vedno posluša svojo mater.« Marija

je naša odvetnica in posrednica med človekom in Bogom. Govori o nas in vedno pove le dobro. Pravi nam, da nas bo vodila po poti miru. Pozna načrt za vsakega od nas. Če sprejmemo njeno roko, če živimo njena sporočila, potem imamo mir kljub negotovi prihodnosti. Potrebno je le živeti iz dneva v dan **z milostjo današnjega dne**.

Tokrat je rekla: »**vaš osebni mir**«. To je mir, ki ga vsak od nas ima v svojem srcu. **Osebni mir je začetek vsega**. Nekega dne v času zalivske vojne je Vicka prejela tole sporočilo: »**Dragi otroci, ko izbruhne vojna, se to zgodi**

zato, ker je najprej vojna v vašem srcu. Kajti vojna iz vašega srcu gre ven. Če boste torej najprej dosegli mir v svojem srcu, bo prenehala tudi zunanja vojna.» Osebni mir je začetek miru v svetu.

Imeti mir pomeni biti **napolnjen s prisotnostjo Boga**. Tako je Marijino srce in taka so srca svetnikov. Tudi v Medžugorju srečujem ljudi, ki imajo srce polno Boga in miru.

Sv. Tereza Avilska je rekla, da je duša kot grad. Predstavljajmo si, da gre Jezus po svojem vstajenju mimo tega gradu. V njem je veliko kamric, Jezus gleda ta grad in vidi vsak prostor, vse sestavine našega bitja, vse, kar sestavlja naše življenje: vse v zvezi s telesom, šport, spolnost, delo, skrb za hrano, oblačila, naše gmotne dobrine – dom, dediščino, počitnice, razvedrilo, naše otroke, starše, prijatelje, sovražnike, načrte za prihodnost, rane našega srca ... Kaj vidi v gradu, ko gre mimo? Da so tam

svetli deli, ker so sprejeli Njegovo svetlobo, so pa tudi temni deli. On pa si zelo želi, da bi bil ves grad razsvetljen. Da bi bili vsi prostori polni luči. Ne da bi se zavedali, smo nekatere dele svojega življenja prepustili duhu tega sveta, temi, morda celo sovražniku. Jezus pa nam hoče darovati svoj mir, kot ga je po vstajenju dal svojim učencem, ki jih je pozdravil: »Mir z vami!« Če imamo odprto srce, lahko sprejmemo ta mir, ta Njegov veliki dar v svoje srce. Mir, ki se prične na zemlji, pa bo postal neizrekljivo veselje v nebesih.

A Jezus ima tekmece. **Prvi tekmelec, ki nasprotuje Bogu, je moj ego**: jaz hočem, jaz izbiram, jaz odločam ... Ta je naš prvi sovražnik in povzroča največ škode. Mala Marija iz Betlehema je rekla: »Tam, kjer vlada jaz, ni Boga. Kjer je Bog, ni jaza.« Treba se je torej upreti gospodovalnemu jazu in se odpreti Božji volji. Drugi tekmelec je **duh svetà**.

Foto: www.slideserve.com

Na začetku prikazovanj v Medžugorju je Marija rekla: »Ne poslušajte drugih!« Ne raztresajte se s poslušanjem tega, kar govori svet, kar govorijo mediji, ki prinašajo neresnice, ki so v službi satana ...Tretji tekmeč pa je **satan**. To je hudobni duh, ki želi ukrasti še tisto malo miru, ki ga imamo. Vse to so vzroki teme v našem gradu.

Ali ste zaupali svoje **materialne dobrine, denar in ostalo**, Gospodu? Ali ste povabili Jezusa, da bi vam povedal kaj v zvezi z materialnimi dobrinami? Npr. z vašo dediščino, ki povzroča tolikšno vojno v družinah? Ali ste povabili Jezusa, da bi razmišljal o vaši dediščini, o dediščini vaših bratov in sester in vaše družine? Ali ste pomislili, da bi svoje dobrine izročili Gospodu, in mu rekli: »Vse, kar je moje, je Tvoje. Kajti Ti si mi vse dal. Brez Tebe ne bi bilo nič ...« Torej zaupajte svoje premoženje Jezusu in On bo vstopil in razsvetlil to kamrico.

Počitnice. Ko izbirate svoj kraj letovanja – ali ste povabili Jezusa, da bi vas navdihnil za izbiro takega kraja letovanja, kjer bi lahko šli ob nedeljah k maši?

Zdravje. Ali ste zaupali svoje telo in svoje zdravje Gospodu? Ali ste v času bolezni pomislili, da bi darovali Gospodu kot svoje darilo vse, kar zadeva vaše telo in vaše zdravje?

Obleke. Ali si izbirate obleke, ki bi bile všeč Jezusu in Mariji? Mnogokrat se na izbiro ponujajo stvari, ki

zapeljujejo v greh nas in druge okoli nas, ki poudarjajo naš ego in ki niso skromne. Skromnost je nujna, kadar pripadamo Bogu in sveti Devici.

Vaši otroci. Ali ste pomislili, da bi svoje otroke posvetili Bogu. Ne pozabite, da so cilj našega življenja nebesa. Mislite na nebesa in na večno življenje svojih otrok, na njihove duše? Dobro je, da jim omogočite materialne dobrine, šolanje, športne aktivnosti, a otroci potrebujejo predvsem vaš mir in vašo ljubezen, je rekla Mati Marija.

Tu je še prostor, ki se nanaša na **sovražnike**. Tu je pa precej temno. Tu so še sovražniki, ki jim nismo odpustili – to prinaša zagrenjenost, veliko temo. A tudi sem želi Jezus prinesiti svojo luč. Vabi nas k odpuščanju. K spovedi, spravi, k molitvi za sovražnike. Da bi molili, kot je sam rekel v evangeliju: Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo. Blagoslavlajte vse, ki vas preklinjajo ... Ta prostor se mora res presvetliti z Lučjo.

Ko se bomo zadnji dan življenja znašli pred Gospodom, **bo moralo biti vse v svetlobi, da bomo lahko vstopili skozi ozka vrata**. Če bodo tu še temni prostori, se bo zataknilo in znašli se bomo v vicah, o katerih je mistikinja rekla: »**Najmanjše trpljenje v vicah je veliko večje trpljenje kot največje trpljenje na zemlji.**« Zelo vam odsvetujem pot v vice! Sedaj je čas, da pustimo Jezusu, da vstopi v naše

temne prostore.

Načrti za prihodnost. Gospodu izročimo svoje načrte za prihodnost, npr. poroko. Predajmo načrte v Jezusovo srce, pa tudi v srce svetega Jožefa. Kajti sveti Jožef je sam imel načrte, ki so vsi padli v vodo. Zato ve, kaj pomeni razvozlavati Božje načrte za prihodnost. Preprosto je rekel Gospodu: moji načrti za prihodnost naj bodo Tvoji načrti.

Šport. Dobro se je ukvarjati s športom, celo priporočljivo je. Pred kakimi desetimi leti pa je Marija rekla, da se ne sme izvajati športa namesto svete maše.

Jezus gori od želje, da bi prišel v vse prostore našega »gradu«. Zadostuje, da Mu damo ključ od prostorov, ki so v temi, rekoč: »Jezus, prosim te, vodi me, moje delo, moje odnose, mojo spolnost, moj prosti čas, ... zaupam

Ti, Gospod ...«

»... da bi tako z osebnim mirom gradili mir v svetu ...« Če bo vaš grad svetel, se bodo osvetlili tudi drugi gradovi. Marija pravi: če boste imeli Jezusov mir v svojem srcu, bo ta mir kot reka, ki bo preplavila ves svet. To je Božji mir. Devica nam pravi, da lahko vse spremenimo in vodimo svet. Čeprav ste izgubljeni, pravi, lahko vse spremenite in vodite svet. To je rekla ona, ki je Kristusova mati.

»Z vami sem in posredujem za vas pri svojem Sinu Jezusu, da vam da močno vero ...«

Močna vera je priključitev na Jezusa. Povabite Jezusa, da boste skupaj. Ko boste skupaj, boste delali dela, ki jih je delal On. On je rekel celo, da boste delali še večja dela kot On. Ker so potrebe tega sveta vedno večje, nam daje vse večje milosti, da bi vodili

svet.

»... in upanje za boljšo prihodnost, ki jo želim zgraditi z vami.« Če bo vaš grad svetel, smemo upati na boljšo prihodnost, ker si Marija želi ustvarjati boljšo prihodnost **skupaj z nami**. Na začetku prikazovanj je rekla: *»Brez vas ne morem pomagati svetu.«* Prav tako pravi, da nam ne more pomagati, če ne živimo po Božjih zapovedih, brez svete maše, spovedi ... Imeti moramo tako veliko željo, da bi se priključili na Jezusa, da bo to sprožilo naš mali »da«. Še tako mali ponižni »da« zadošča. Ta mali »da«, h kateremu nas vabi Marija v tem sporočilu, bo prebral temo, saj bo v naša srca vstopil Jezus.

»Bodite pogumni in ne bojte se, ker je Bog z vami ...« Naš boj je težak. Če je Jezus v našem srcu, se bo On boril za nas. Velikokrat je Marija rekla, naj se ne bojimo. Nekega dne je rekla: »Ljubite in ne bojte se ... v ljubezni ni strahu. Bojijo se tisti, ki ne ljubijo, ker se bojijo kazni.« Tudi apostol Pavel pravi: »Ljubezen prežene strah.« Strah prazni naše srce, zaupanje pa ga polni. Strah jemlje mir.

Danes je veliko mladih, ki niso imeli krščanske vzgoje in ne poznajo Jezusa. Ne še. So pa na poti, da ga spoznajo. Prek Medžugorja! Hvala, Gospod! Zaupanje v Boga in v Njegov načrt za naše življenje bo napolnilo naše srce. Povabimo Jezusa, povabimo svetlobo. Začnimo z malim »da«. Sama iz lastnih izkušenj vem,

kaj pomeni imeti praznino v srcu in kaj pomeni imeti srce izpolnjeno. Četudi je tu bolezen, trpljenje, nas to ne ovira, da ne bi iskali Božjega miru. Povabite Jezusa in vas ne bo več strah. **Bolj kot nas je strah, bolj privlačimo nesrečo.** Jezus je pridobil vaš mir s svojim trpljenjem, s svojo smrtjo na križu in vstajenjem. Sedaj pa se želi preprosto naseliti v vašem srcu, da bi ga napolnil, da bi prekipevalo od ljubezni. Tudi Marijino Srce prekipeva od ljubezni, zato pravi: »Sledite mojemu zgledu, molite, da bi prejeli močno vero. Imejte zaupanje v ljubezen Nebeškega Očeta. On je naredil načrt vašega življenja.« To je za vsakega dober načrt. Nebeški Oče v stvarstvu ne spregleda ničesar in nikogar. Vsa naša življenja so lepota v stvarstvu. Če boste izrekli ta mali »da«, bo Marija, kot je rekla v enem od sporočil, ljubkovala vaše duše. Ona je tista, ki govori z Jezusom, ona nas zagovarja in prosi, da bi Jezus presvetlil temine v našem gradu. Marija bo vesela, ko bo šla z vami prek vašega gradu, od prvega do zadnjega prostora. Srečna bo, kajti ona je Kraljica miru. Povabite jo k sebi!

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir in foto:

<https://www.youtube.com/watch?v=uHyfFUqYOOg>

v=uHyfFUqYOOg

ZAGOVORNIK MARIJINIH OBROKOV

Bili smo veseli, ko je nekdanji prejemnik Marijinih obrokov, Fortunate iz Malavija, nenadoma vzpostavil stik z nami. V šoli je kot otrok prejemal Marijine obroke in je kasneje postal inženir kemije.

Fortunate je bil v 8. razredu (star 11 ali 12 let), ko so v njegovi šoli v Malaviju prvič predstavili Marijine obroke. Tako kot večina otrok v njegovem okrožju, je tudi on običajno zaužil le en, in to večerni obrok. Rednega zajtrka ni bilo, pa tudi ne malice v šoli. Zaradi tega je bil pri pouku težko zbran.

Takojšnji učinek rednih obrokov v šoli je bil očiten. Povečal se je vpis učencev in tudi manjkalo jih je manj. Fortunate se je okrepil in se čutil sposobnega, da se posveti študiju.

Fortunate je študiral kemijsko inženirstvo na Malavijskem inštitutu

za tehnologijo; zdaj, star 27 let, želi še nadaljevati študij in pridobiti magisterij. Želi, da bi Marijine obroke prejemalo še več učencev in jim dalo motivacijo za redno prihajanje v šolo in za učenje.

Fortunate pravi: »Marijini obroki so zelo vplivali na naše šole. Število vpisanih otrok je začelo naraščati. Tudi učenci drugih šol, na katerih ni bilo Marijinih obrokov, so se namreč prešolali na našo šolo.«

»Večina družin v Malaviju zaradi revščine nima zajtrka, imajo le en obrok na dan. Program je pomagal tudi mojim bratom in sestram ... Potem ko smo v šoli dobili kašo, smo veliko lažje zdržali, če doma ni bilo hrane.«

»Rad bi opravil magisterij in dosegel še doktorat. Želim si ostati na akademiji, ker rad podajam znanje –

Fortunate Phiri • 3rd+
Chemical Engineer

3mo ...

Great work, 14 year's ago when I was in primary school Mary's meal introduced the program at my school, am a beneficiary of this PG

Like ·   3 | Reply · 1 Reply

mislim, da je to moje poslanstvo. Poleg tega želim pomagati drugim študentom s štipendijami.«

Marijini obroki vsak šolski dan v 20 državah nudijo obrok 2 279 941 otrokom. A našega dela še ni konec. V državah, kjer delamo, imajo šole in skupnosti prostovoljce, ki pomagajo mladim, kot je Fortunate, da bi izpolnili svoj potencial. Veliko jih še čaka na našo pomoč. Prosim, pomagajte nam doseči naslednjega otroka.

Dragi prijatelji, v juliju in avgustu 2022 ste darovali 10.030 € in tako pomagali 538 otrokom. Marija je vesela vašega dejanja ljubezni. Hvala vam.

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

**DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift HDELSI22**

IBAN SI56 6100 0002 0668 137

SKLIC: SI00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Spoštovani romarji! O pogojih v zvezi z epidemijo covid-19 se vsakokrat pozanimajte pri osebi, ki romanje vodi.

Od 19. do 23. oktobra, romanje in duhovna obnova s patrom in eksorcistom Rozom Paličem. Informacije in prijave: Roža Brezovar 051/641-012, rozabrezovar@gmail.com

Od 22. do 23. oktobra. Odhod avtobusa iz Novega mesta v soboto ob 4.00 zjutraj preko Metlike, na Črnomelj in Vinico. Ena nočitev, povratek v nedeljo zvečer. Dodatne informacije in prijave: Branka 040/844-317.

Od 28. do 30. oktobra. Vstop je možen v Smledniku, Medvodah, Ljubljani (Rudnik), Grosuplju. Z nami bo duhovnik, jezuit p. Mio Kekić. Informacije in prijave: na e-naslov romanje.medzugorje@gmail.com ali Tanja 041/487-210, od 15.30 dalje.

Od 11. do 13. novembra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 13. novembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 9. do 11. decembra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 11. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 30. decembra 2022 do 2. januarja 2023 – za novo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030-308-686.

Od 30. decembra 2022 do 2. januarja 2023 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj, nato vožnja mimo Grosuplja, Žužemberka, Vinice. Vrnitev 2. januarja okoli 18.00. Romanje bo potekalo v globoki zbranosti. Zahvalili se bomo za vse prejete milosti in prosili za moč za čas, ki prihaja. Vse dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@društvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vaticanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

9. oktober 1986: »Dragi otroci! Veste, da vas želim voditi po poti svetosti. Ne želim pa vas siliti, da bi bili svetniki na silo. Želim, da vsak izmed vas z majhnimi odpovedmi pomaga sebi in meni, da vas bom mogla voditi iz dneva v dan bliže svetosti. Zato vas, dragi otroci, ne želim siliti niti k temu, da bi živeli po sporočilih, ampak je to dolgo obdobje, odkar sem z vami, znamenje, da vas neizmerno ljubim in želim od vsakega posameznika, da bi bil svet. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Foto: Gospina grupa mladih

Dar za revijo: 2€